

Chương 27

Kim Tiền Bang

S

áu gã tiểu Cái Bang túm tụm châu đầu vào nhau, bởi vì túi gấm với số ngân lượng mà bọn chúng có nằm mơ cũng không thể nào tưởng được. Gã Cái Bang nhỏ tuổi, có dáng người ốm tong, ốm teo, cầm lấy hầu bao bằng gấm, xuýt xoa nói:

- Chúng ta phát tài rồi... Chúng ta phát tài rồi.

Y tung hứng túi gấm trong lòng bàn tay, rồi bóp chặt lại, cao hứng nói:

- Các huynh... Công đầu có được số kim lượng lớn như thế này phải thuộc về Tiểu Thần Thâu Chu Mạc Nhược.

Bọn Cái Bang túm tụm chung quanh nhìn Chu Mạc Nhược nói:

- Tất nhiên thuộc về Chu đệ rồi.

Chu Mạc Nhược trút tất cả số kim ngân trong túi gấm ra sàn cổ miếu. Những đôi mắt sáng hẳn lên khi ánh vàng của những thỏi kim ngân đập vào mắt họ. Thậm chí có người còn liếm mép lộ vẻ thèm thuồng cứ như thể có thể ăn được những thỏi ngân lượng đó.

Mạc Nhược nhón tay lấy một thỏi ngân lượng:

- Phần này của Chu Mạc Nhược.

Tay của Chu Mạc Nhược vừa chạm vào thỏi ngân lượng thì có tiếng tăng hắng cất lên sau lưng. Bọn Cái Bang đang chú tâm vào số ngân lượng trên sàn cổ miếu đồng loạt quay lại.

Kẻ hốt hoảng nhất lại chính là Chu Mạc Nhược khi y nhận ra tiếng tăng hắng đó là chủ nhân số ngân lượng này. Mạc Nhược buột miệng nói:

- Là huynh à?

- Không phải là Lâm Tứ thì là một người nào khác ư?

Lâm Tứ bước đến bên Mạc Nhược nói:

- Với số ngân lượng này tiểu đệ định chia phần như thế nào?

Mạc Nhược bẽn lễn nói:

- Chia đều hết cho mọi người.

Nhìn Mạc Nhược, Lâm Tứ cười mỉm. Rồi thực hiện ngay động tác quen thuộc là quệt lỗ mũi, y nói:

- Một ý hay... Trước đây là đại ca của tiểu đệ cũng làm cái nghề như người đó... Nhưng sau thì ta giải nghệ rồi.

Lâm Tứ nhìn xuống số ngân lượng trên sàn gạch chỉ nó rồi nói:

- Cứ tự nhiên chia...

Nghe Lâm Tứ nói câu này, Mạc Nhược đâm ra bối rối vô cùng. Gã lí nhí nói:

- Huynh không lấy lại số ngân lượng này sao?

- Hay... Nếu là người thì ta sẽ không hỏi câu đó, mà tìm cách tẩu vi là thượng sách. Nhưng bây giờ ta đã nói rồi thì người đừng có tin cậy đấy nhé. Nghe đối thủ là tự giết mình đó.

Mạc Nhược miễn cưỡng cầm lấy số ngân lượng, rồi nói:

- Các huynh cứ tự nhiên mà chia số ngân lượng này... Đại ca đây đã cho chúng ta.

Lâm Tứ gật đầu:

- Người tính rất hay.

Bọn Cái Bang đâu đợi Mạc Nhược nói lời thứ hai cùng một lượt vồ lấy những thỏi vàng như bầy sói háu ăn xé lũ mỗi ngon. Thoáng cái tất cả ngân lượng được Mạc Nhược trút ra sàn cổ miếu đã biến mất chui tọt vào thắt lưng của bọn Cái Bang.

Tất cả lấy ngân lượng rồi đồng loạt đứng lên. Mạc Nhược bẽn lễn nhìn Lâm Tứ. Y rặn một nụ cười gượng rồi nói:

- Tiểu đệ đã chia xong phần cho tất cả các huynh giờ cáo từ.

- Đi ngay vậy à...? Ít ra thì người cũng phải xá ta một cái chứ? Còn nếu Lâm Tứ là người thì Lâm Tứ sẽ mời nạn nhân đi uống với vài cân rượu.

Mạc Nhược nheo mày nhìn Lâm Tứ:

- Huynh là Tiểu Thần Thâu Lâm Tứ?

- Ta bỏ nghề rồi... Đừng gọi ta là Tiểu Thần Thâu nữa.

Mạc Nhược biến sắc, lắp bắp nói:

- Hóa ra là Lâm đại ca...

Y nói xong liền quỳ xuống:

- Mạc Nhược có mắt như mù không thấy rồng trước mặt mình, lỗ tay lấy ngân lượng của huynh, mong huynh miễn chấp, tha cho Mạc Nhược.

- Sao ngươi lại hốt hoảng như vậy?

Mạc Nhược cúi đầu:

- Thấy Thái Sơn thì sao không hốt hoảng?

Y quay lại bộn Cái Bang:

- Trả lại ngay... Trả lại ngay...

Bộn Cái Bang huynh đệ của Mạc Nhược lưỡng lự. Rồi như cùng một ý nghĩ, tất cả đồng loạt ùa chạy ra ngoài.

Mạc Nhược thét lên:

- Các huynh đứng lại...

Mạc Nhược vừa nói toan đuổi theo nhưng Lâm Tứ đã kéo tay y lại:

- Không cần đâu.

Mạc Nhược bị Lâm Tứ kéo lại càng hốt hoảng hơn. Y ngập ngừng nói:

- Chỉ vì Mạc Nhược không biết Lâm đại ca thôi.

- Ta đâu có trách tiểu đệ nào? Tiểu đệ hãy tin ta, thế nào những người kia cũng quay lại mà.

- Họ không quay lại đâu.

- Nếu kim ngân kia của người khác thì chắc chắn những huynh đệ của người sẽ mất hình mất dạng, nhưng khốn nỗi đó là số ngân lượng của Lâm Tứ.

Lâm Tứ vỗ vai Mạc Nhược:

- Khi Chu đệ nắm hầu bao của Lâm Tứ, thì ta đã biết mình gặp một Tiểu Thần Thâu đồng hội đồng thuyền, nên chuẩn bị cách đối phó rồi.

Lâm Tứ nói dứt câu thì Mạc Nhược cảm thấy đôi bàn thủ của mình ngứa và rất như bỏng. Y vội xòe bàn tay đến trước mặt. Hai bàn tay y đỏ ửng như bị bỏng nặng.

- Lâm huynh... Thế này là thế nào?

- Trong ngân lượng của huynh đều có độc... Đây là thứ độc công rất đặc dị chỉ dành riêng cho những kẻ nhăm tay như Chu đệ mà thôi.

- Đệ phải làm sao bây giờ?

Lâm Tứ vỗ vào tay Chu Mạc Nhược. Ngay lập tức cảm giác đó biến mất.

Lâm Tứ nói:

- Chu đệ có tình với các bằng hữu nhưng không phải bằng hữu nào cũng tốt với người. Bởi cái nghề của người, hay đúng ra cũng là cái nghề của ta thường chẳng bao giờ có được một bằng hữu chân chính.

Mạc Nhược cúi mặt nhìn xuống:

- Mạc Nhược và chư huynh ở đây... đều là những kẻ khốn cùng.

- Khốn cùng nhưng không phải dùng đến hạ sách đó để kiếm ăn. Trước đây Lâm Tứ cũng từng làm như người, nhưng sau khi gặp được Giang Thiếu Hải huynh, Lâm Tứ mới nghiệm được lẽ sống của mình. Ta muốn người cũng đi theo ta vậy.

Lâm Tứ mỉm cười với Mạc Nhược. Mạc Nhược ôm quyền:

- Mạc Nhược đa tạ huynh đã chỉ giáo.

Gã nói dứt câu thì sáu gã Cái Bang bằng hữu của y bước vào. Mặt mày gã nào cũng méo xẹo trông thật tội nghiệp. Có gã còn giấu tay ra sau lưng nhả nhỏ.

Mạc Nhược nhìn họ:

- Mạc Nhược đã nói các huynh rồi... Lần này không ăn được đâu. Và kể từ lúc này, các huynh đừng nghĩ Mạc Nhược sẽ đem ngân lượng về cho các huynh nữa... Mọi người hãy tự đi tìm lấy cái ăn.

Bọn Cái Bang đồng thanh nói:

- Chu đệ... Chúng tôi muốn trả lại ngân lượng.

Lâm Tứ khoát tay:

- Không cần trả đâu... Các người cứ xem như đó là phần của Chu Mạc Nhược đãi các người lần cuối rồi y sẽ giải nghệ đấy mà.

Lâm Tứ vừa nói vừa đặt vào tay Mạc Nhược một nhúm phấn hoa, hất mặt nói:

- Tiểu đệ giúp cho các vị đó đi chứ?

- Đa tạ Lâm huynh.

Mạc Nhược bước đến phân phát nhúm phần kia vào tay bọn Cái Bang, rồi bảo họ xoa tay vào nhau.

Y nói:

- Các huynh đi đi... Mạc Nhược tuyên bố giải nghệ đó.

Bọn Cái Bang bằng hữu của Mạc Nhược bến lên ngưỡng ngừng. Tất cả cùng nói:

- ...À A Nhược... Người bỏ các huynh à?

Mạc Nhược buông tiếng thở dài.

Lâm Tứ bước đến sau lưng Mạc Nhược, nhìn bọn Cái Bang nói:

- Các người bỏ y trước chứ y có bỏ các người đâu. Phàm huynh đệ chân chính thì khi hoạn nạn phải chung vai sát cánh với nhau. Cùng chia lợi thì phải cùng chịu họa... Còn các người... thử hỏi có đúng là huynh đệ chân chính với Mạc Nhược không?

Mạc Nhược nhìn lại bọn Cái Bang:

- Huynh ấy nói đúng đó... Các huynh vì ngân lượng mà bỏ Mạc Nhược.

Bọn Cái Bang lăm la, lăm lét rồi ngập ngừng quay bước bỏ ra cửa. Khi bọn Cái Bang bỏ đi xa rồi, Mạc Nhược mới nhìn lại Lâm Tứ.

- Mạc Nhược vô cùng cảm kích vì sự độ lượng của Lâm đại ca...

- Tiểu đệ đừng khách sáo như vậy. Giờ Mạc Nhược đã có ngân lượng rồi, hẳn sẽ đãi huynh cái gì chứ?

- Ngân lượng của Lâm huynh mà.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Ngân lượng trong túi của Mạc Nhược là của Mạc Nhược, sao lại thuộc về Lâm Tứ được?

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả... Người có đãi cho Lâm Tứ này không?

- Tất nhiên rồi... Nếu huynh thích.

- Lâm Tứ rất thích những kẻ hào phóng như người.

Hai người rời cổ miếu đến tửu điểm. Lâm Tứ với thuật dị dung đã thu học trong bí thư của Bách Hoa Trang chủ, trông y như một gã thư sinh bệnh hoạn lâu

ngày, với nét mặt vàng nghệ, cùng đường nét nhần hần sâu chẳng một người nào nhận diện được qua những bố cáo truy nã của Đông Xưởng.

Gã điểm chủ e dè nhìn Lâm Tứ và Mạc Nhược. Y không e dè sao được khi thấy một tiểu Cái Bang và một thư sinh bịnh hoạn bước vào tử điểm của mình.

Gã tiểu nhị e dè nói:

- Nhị vị... Tửu quán của Mảo Ngân mấy hôm nay...

Lâm Tứ khoát tay:

- Tại hạ biết điểm chủ định nói gì rồi.

Nhìn lại Mạc Nhược:

- Mạc Nhược tiểu đệ... Điểm chủ đây sợ ta và đệ không có ngân lượng đấy.

Mạc Nhược liền lấy một nén vàng đưa đến trước mặt gã tiểu nhị.

- Bao nhiêu đây đủ một bữa đại yến chứ?

Gã điểm chủ đổi ngay thái độ, lưng của gã những tưởng như còng ngay xuống khi ánh vàng kim lượng chiếu vào mắt gã. Y khúm núm nói:

- Mời... Mời...

Lâm Tứ nhìn sang Mạc Nhược:

- Đệ hiểu rồi đó... Ngân lượng lúc nào cũng có sức quyến rũ khiến cho kẻ khác phải cúi đầu làm theo ý của mình

Hai người bước vào tửu điểm, chọn chiếc bàn kê trong góc. Gã tiểu nhị nói:

- Đại ca và tiểu đệ dùng món chi... Ở đây tửu điểm của Mảo Ngân có rất nhiều món ăn ngon.

Mạc Nhược nhìn gã tửu điểm:

- Vậy điểm chủ có món gan rồng không?

Gã điểm chủ giả lả cười nói:

- Tiểu đệ nói chơi hoài... Gan rồng đâu có mà bán.

- Thế mà điểm chủ lại nói có đủ các món ăn ngon. Vậy Mạc Nhược hỏi lần nữa nhé... Điểm chủ có món Phụng Hoàng Tử không?

- Phụng Hoàng chết...

Mạc Nhược gật đầu.

Gã điếm chủ lại giả lả cười:

- Tiểu đệ nói chơi hoài... Rồng và phụng là hai con vật tứ linh đâu có mà bán.

Mạc Nhược nhìn Lâm Tứ hỏi:

- Huynh biết món đó không?
- Không có phụng hoàng, thì huynh lấy gà thế được chứ?
- Huynh đúng là tri kỷ với tiểu đệ.

Gã điếm chủ bật cười:

- Máo Ngân biết rồi... Biết rồi. Nhị vị định uống thứ rượu gì?

Mạc Nhược buông luôn câu cụt lủn:

- Ngon nhất.
- Dạ... sẽ hầu ngay...

Gã điếm chủ lén ngay ra nhà sau. Một lúc sau thì đem lên một con gà luộc còn bốc khói, cùng vò rượu hai cân Thiệu Nữ Nhi Hồng.

Lâm Tứ chuốc rượu ra chén:

- Mạc Nhược đệ mời ta, thì đến lượt ta mời đệ.

Lâm Tứ bưng chén, Mạc Nhược cao hứng:

- Đệ kính huynh.

Y dốc chén rượu vào miệng rồi quay ngoắt qua bên ho sặc sụa. Y ho đến độ chảy cả nước mắt nước mũi. Lâm Tứ mỉm cười nhìn Mạc Nhược. Chờ cho Mạc Nhược hết ho sặc, Lâm Tứ mới nói:

- Nếu không biết uống thì đừng uống.

Y chỉ con gà:

- Mạc Nhược đệ... Ta mời đệ.

Mạc Nhược giả lả cười rồi xé lấy một phần ba con gà nhai ngồm ngoàm. Trông gã ăn những tưởng như Mạc Nhược đã bị đói lâu ngày, nay mới được một bữa ngon đến cổ nhét vào bụng mình.

Y nhìn Lâm Tứ:

- Tiểu đệ đã đói mấy bữa rồi.

- Hồi đó huynh cũng đã từng như đệ.
- Bây giờ huynh hẳn đã phát tài.
- Cũng như xưa thôi, thậm chí còn tệ hơn xưa nữa đó.

Chờ cho Mạc Nhược ăn xong, Lâm Tứ mới chuốc rượu vào chén gã.

- Uống một chút đi.

Mạc Nhược uống cạn số rượu Lâm Tứ chuốc ra nhưng lần này y không bị sặc nữa. Chờ cho Mạc Nhược đặt chén xuống bàn, Lâm Tứ mới hỏi Mạc Nhược:

- Mạc Nhược đệ nghĩ xem. Huynh là một thần thủ thế mà vẫn bị đệ móc hết tất cả ngân lượng... Tài của đệ hơn huynh đó.

Cùng với lời nói đó thì nụ cười mỉa hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Lâm Tứ. Mạc Nhược suy nghĩ rồi vò đầu:

- Nghĩ cũng lạ thật.
- Trên đời chẳng có gì lạ cả... Tất cả đều có nguyên nhân và mục đích mà.

Bộ mặt non choẹt của Mạc Nhược nhăn nhúm như thể cố tìm lời giải đáp ẩn ý trong câu nói của Lâm Tứ. Gã nhìn lại Lâm Tứ:

- Phải huynh... Đã có sự sắp xếp trước.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Đệ nghĩ coi... Huynh có sắp xếp trước hay không?

- Đúng rồi... Huynh sắp xếp trước... Huynh giắt hầu bao lủng lẳng bên hông rảo bước qua các ngõ đường kinh thành để như mời Tiểu Thần Thủ Chu Mạc Nhược.

Gã nói xong biến sắc:

- Huynh là nha sai của quan phủ?
- Nếu là nha sai thì huynh đã dẫn đệ đến công đường rồi.

Hai tay Mạc Nhược khẽ run.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Tiểu Thần Thủ đừng hồi hộp chứ. Sự thật thì huynh đã có sự sắp xếp trước, cốt để tìm Tiểu Thần Thủ Chu Mạc Nhược.

Mồ hôi rịn ra trán Mạc Nhược. Lâm Tứ nhìn Mạc Nhược mỉm cười.

Mạc Nhược hồi hộp nói:

- Huynh tìm Mạc Nhược có chuyện gì không?

- Tất nhiên là có rồi... Nhưng sợ đệ không chỉ giáo cho Lâm Tứ huynh mà thôi.

- Huynh hỏi đi... Có gì đệ sẽ nói ngay chẳng giấu gì huynh.

Buồng một tiếng thở dài, Lâm Tứ bùng chén rượu dốc vào miệng mình, Lâm Tứ đặt chén rượu xuống bàn rồi nói:

- Thật ra chuyện này chưa hẳn huynh tin lắm, nhưng vẫn thử một lần xem sao.

Lâm Tứ vừa nói vừa lấy trong thắt lưng ra một chiếc khăn. Y trải chiếc khăn ra bàn. Trong chiếc khăn có một đồng ngân bằng và dòng chữ Tiểu Thần Thâu Chu Mạc Nhược.

- Đệ biết đồng ngân bằng này chứ?

Nhìn đồng ngân bằng, mặt Mạc Nhược đã biến sắc:

- Sao Lâm huynh có được đồng kim bằng này?

- Người ta trao cho Lâm huynh đấy. Chắc hẳn đệ biết chủ nhân của đồng kim bằng.

- Ai trao những thứ này cho huynh vậy?

- Huynh cũng không biết người đó là ai... Nhưng huynh đoán chắc đệ biết chủ nhân của đồng kim bằng này.

Mạc Nhược gật đầu.

- Đệ biết...

- Người đó là ai?

Mạc Nhược lưỡng lự:

- Nói ra huynh đừng nói với ai nhé... Đệ đã từng suýt chết bởi đồng kim bằng này đó.

- Huynh muốn nghe câu chuyện đó.

Mạc Nhược nhăn nhó nói:

- Trước đây đệ đã trở nghề moi của Phó Tàng Thuyên, lấy được đồng kim bằng như thế này, và một chiếc mặt nạ dát vàng. Đệ mang chiếc mặt nạ dát vàng

đó đem đến cửa hiệu kim hoàn. Thế là ngày hôm sau, toàn bộ gia nhân lẫn lão chủ cửa hiệu đó bị chết một cách bí ẩn, còn đệ thì chẳng dám lộ mặt ra ngoài.

Lâm Tứ neho mày:

- Phó Bàng Thuyền là thiếu gia của Kim Tiền Bang.

Mạc Nhược gật đầu.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Thế lực của Kim Tiền Bang ở kinh thành không phải là nhỏ, thế mà Mạc Nhược đệ lại dám chọc vào tổ ong. Vậy đồng kim bảng đệ moi được của Phó Bàng Thuyền, đệ để ở đâu?

- Còn để ở đâu nữa... Biết ngay là vật sẽ gieo họa cho mình, đệ liền quẳng nó đi rồi.

Lâm Tứ khẽ gật đầu:

- Huynh đã hiểu ra vì sao người ta muốn huynh gặp đệ. Tất cả mọi chuyện từ cổ chí kim người này như thể nắm rành ngay trong lòng bàn tay mình.

Lâm Tứ chúc rượu vào chén rồi dốc vào miệng mình. Đặt chén rượu xuống bàn, Lâm Tứ hỏi Mạc Nhược:

- Huynh nhờ đệ một chuyện, không biết đệ có giúp được cho huynh.

- Huynh nói đi... Đệ rất sẵn lòng nếu không ngoài khả năng của Mạc Nhược.

- Tất nhiên không ngoài rồi.

Lâm Tứ cầm lấy đồng kim bảng đặt vào tay Mạc Nhược:

- Đệ hãy lấy đồng kim bảng này trao cho vị tiểu thư lá ngọc cành vàng của Thượng Thư Bộ Hình Trung Thiên Nghĩa.

- Ồ...

- Đệ làm được chứ?

- Lâm huynh à... Thật ra sắp có chuyện gì vậy? Tiểu đệ nghe nói đại tiểu thư của Bộ Hình đại nhân Trung Thiên Nghĩa sắp kết duyên với đại thiếu gia Phó Bàng Thuyền của Kim Tiền Bang.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Thì đệ cũng nên trả lại đồng kim bảng cho người ta chứ. Tiểu thư Trung Vân Ngọc có được đồng kim bảng này sẽ trao lại cho Phó Bàng Thuyền xem như là của hồi môn của người ta vậy.

Mạc Nhược gật đầu:

- Đệ sẽ giúp huynh.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Cẩn thận đó... Đừng để cho Phó Bàng Thuyền biết được chuyện này không tốt cho đệ đâu.

- Đệ biết... Nhưng không chừng tiểu thư Trung Vân Ngọc sẽ nói với vị hôn phu của ả thì sao?

Lâm Tứ lắc đầu:

- Huynh nghĩ nàng ta sẽ không nói đâu.

- Chỉ trao đồng kim bảng này thôi sao?

Lâm Tứ gật đầu.

- Còn chuyện gì xảy ra, huynh sẽ tự lo liệu.

Lâm Tứ nói xong lấy trong thắt lưng ra hai thỏi vàng ròng đặt đến trước mặt Mạc Nhược.

- Đệ cầm lấy.

Mạc Nhược lắc đầu:

- Huynh định trả công cho đệ đó à?

Y khoát tay:

- Mạc Nhược không nhận đâu... Chẳng lẽ cái gì cũng nhận ngân lượng... Huynh sẽ coi đệ là người hám ngân lượng.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Không phải như đệ nghĩ đâu... Hãy nhìn lại Mạc Nhược đệ kia... Với bộ trang phục như thế kia thì đệ làm sao có thể tiếp cận Trung Vân Ngọc tiểu thư được. Vừa đến gần hẳn sẽ bị ngay bọn nha sai của Bộ Hình tổng khứ rồi còn gì mà đưa được đồng kim bảng cho tiểu thư.

Mạc Nhược mỉm cười:

- Huynh chu đáo quá... Hối thật huynh nhé...

- Đệ cứ hỏi.

- Bộ huynh yêu Trung Vân Ngọc tiểu thư hỏi...? Và muốn trao đồng kim bảng này như một lời giã từ tình yêu... Xem ra huynh cũng là kẻ đa tình... Phàm những kẻ đa tình thì hay mắc bệnh tương tư... Huynh hẳn đang mắc chứng bệnh đó... Phải không?

- Cứ cho là đệ nói đúng đi... Nhìn huynh giống như một gã thư sinh bệnh hoạn lâu ngày phải không?

Mạc Nhược gật đầu:

- Huynh đang mắc bệnh tương tư?

Lâm Tứ mỉm cười:

- Dễ gì có được chứng bệnh đó hành hạ mình... Huynh cũng mong đúng như đệ nói.

Mạc Nhược phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Cả kinh thành ai cũng có thể bị vướng bệnh tương tư bởi Trung Vân Ngọc tiểu thư đó. Nhưng tất cả nam nhân khó qua được một người, đó là Phó Bàng Thuyên.

- Y là đại thiếu gia của Kim Tiền Bang thì đâu ai sánh bằng.

- Thế huynh còn tơ tưởng đến nàng làm gì?

- Đâu ai kềm chế được tình yêu của mình nào.

Mạc Nhược lắc đầu:

- Xem chừng huynh chẳng thể nào bì được với Phó Bàng Thuyên.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Nên huynh mới là kẻ thất tình.

Mạc Nhược gật đầu:

- Mạc Nhược sẽ nói hết lời cho huynh.

Mạc Nhược gói đồng kim bảng vào chiếc khăn cho vào áo ngực.

- Huynh còn nhắn gì nàng không?

Lâm Tứ đứng lên:

- Vậy đệ sẽ đi lo phận sự của mình đây.

Mạc Nhược đi rồi, Lâm Tứ mới ung dung rảo bước rồi tẩu điểm như kẻ nhàn tản đến kinh thành tham quan, ngắm cảnh. Lâm Tứ vừa đi vừa nghĩ đến Mạc Nhược và đồng kim bằng mà y đã nhận được một cách bất ngờ do người ta để lại trong thư phòng chàng. Lâm Tứ tự hỏi thăm:

"Người để lại những món kia cho mình như thế nắm rõ Án Sát Tử Phó Bàng Thuyền. Hay một người nào đó trong Kim Tiền Bang. Mà y còn biết rõ, nạn nhân của Án Sát Tử Phó Bàng Thuyền lại chính là Hình Bộ Thượng Thư Trung Thiên Nghĩa."

Nghĩ đến đó, Lâm Tứ buột miệng nói:

- Là ai... Phải chăng chính là Chu Tuyết Lan...? Nàng muốn giúp mình.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai cánh môi Lâm Tứ khi nghĩ đến Chu Tuyết Lan.

Lâm Tứ đang suy nghĩ mông lung thì nghe tiếng vó ngựa dồn dập liền vội nép vào vệ đường. Vó ngựa với nước đại dồn dập rộn tới. Ngồi trên lưng tuấn mã sắc đen tuyền là một vị đại công tử có bộ dạng phi nộn cùng hai gã gia đình lực lưỡng, giắt kiếm sau lưng.

Y phi ngựa qua mặt Lâm Tứ, rồi giật dây cương, khiến cho con hắc mã dựng chổng hai vó trước, dừng đột ngột trước cửa tòa kỹ lâu Bách Hoa Lâu.

Gã công tử phi nộn thoát xuống lưng hắc mã xâm xập bước vào Bách Hoa Lâu. Những bước chân của gã nện xuống sàn gạch những tiếng gạch sẽ phải lún xuống bởi bộ dạng quá khổ của y.

Hai gã gia đình cũng hối hả bước theo gã.

Hai gã võ phu gác cửa kỹ viện thấy gã liền ôm quyền thi lễ.

- Đại thiếu gia an khang.

Phó Bàng Thuyền chẳng màng đến sự sùng bái của hai gã đó mà vẫn nện gót đi thẳng vào Bách Hoa Lâu.

Cứ như tòa Bách Hoa Lâu này đã quá quen thuộc với họ Phó, nên gã xăm xăm đi vào tòa kỹ lâu mà chẳng màng đến người nào. Gã xông xộc vào phòng của Kỷ Ma ma.

Trên tràng kỷ, Kỷ Ma ma vẫn còn nằm dài biếng nhác trong tay một gã trung niên, mình chẳng có mảnh vải nào.

Vừa thấy Phó Bàng Thuyền, Kỷ Ma ma vội bật dậy. Tuổi tác của Kỷ Ma ma hẳn đã ngoài tứ tuần nhưng do mặt mày điểm lòe loẹt nên trông như đã quá ngũ tuần.

Vội vã khoát ngoài, Kỷ Ma ma đập trung niên đang nằm ngủ vùi:

- Dậy ngay... Dậy ngay...

Gã trung niên uể oải chống tay ngồi lên, y dụi mắt nhăn nhó nói:

- Còn sớm mà nàng đã đánh thức ta dậy.

Phó Bàng Thuyền ngồi xuống ghế nhìn Kỷ Ma ma và gã trung niên kia. Gã trung niên vén rèm nhìn ra thấy Phó Bàng Thuyền liền hỏi:

- Khách của mụ đến sớm vậy ư?

Kỷ Ma ma nhăn mặt:

- Quách Hử... Người đừng nói càn.

Quách Hử hừ nhạt một tiếng, nhú đầu ra khỏi rèm tràng kỷ nói:

- Hê... Gã kia... Người đến không đúng lúc rồi... Đi đi... Bây giờ là lúc thời điểm của bốn công tử.

Phó Bàng Thuyền từ từ quay mặt nhìn lại. Bộ mặt ngái ngủ của Quách Hử như thể bừng tỉnh khi nhận ra Phó Bàng Thuyền. Lưỡi của gã cứ như bị thụt vào trong, mặt nghếch ngơ mà chẳng biết nói gì.

Phó Bàng Thuyền nhìn gã:

- Đáng chết thật.

Cùng với lời nói đó, Phó Bàng Thuyền vung hữu thủ. Một lưỡi mật đao từ trong tay hắn lao ra và ghim ngay vào giữa Tam Tinh Quách Hử.

"Phập."

Quách Hử giật mạnh một cái, ngã ngửa xuống tràng kỷ hồn lìa khỏi xác mà tuyệt nhiên chẳng kịp thốt một tiếng nào.

Kỷ Ma ma vòng tay ôm ngực:

- Đại thiếu gia.

Phó Bàng Thuyền bước đến bên tràng kỷ. Y nhìn Kỷ Ma ma bằng ánh mắt điều hâu.

Chạm vào ánh mắt cá chết của Phó Bàng Thuyền, Kỵ Ma ma biến sắc lo âu nói:

- Đại thiếu gia... Có điều gì xin cứ dạy Kỵ Ma ma à.

Phó Bàng Thuyền hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Tòa Bách Hoa Lâu do ai lập ra?

- Do... Do thiếu gia lập ra à...

- Thế những gì ta giao cho Ma ma, đã làm tới đâu rồi?

Kỵ Ma ma vội quỳ xuống:

- Kỵ Mộng đã sắp xếp tất cả rồi... Tất cả bọn nha sai đã được Kỵ Mộng này mua chuộc... chỉ chờ hiệu lệnh của thiếu gia mà thôi.

Phó Bàng Thuyền gật đầu.

- Tốt lắm...

Y chỉ xác của Quách Hử:

- Gã đó là ai vậy?

Kỵ Ma ma biến sắc.

- Dạ... gã đó là... là ...

Hừ nhạt một tiếng, Phó Bàng Thuyền nói:

- Y hẳn là tình nhân của Kỵ Ma ma?

Kỵ Mộng cúi đầu nhỏ nhẹ nói:

- Dạ...

Phó Bàng Thuyền hừ nhạt một tiếng:

- Lần sau Phó mỗ không muốn thấy cảnh này nữa nhé.

- Dạ... Kỵ Mộng sẽ không để cho thiếu gia thấy nữa.

Gã nhìn Kỵ Ma ma.

- Phó mỗ đến đây để nói cho mụ biết một tin mà mụ phải cẩn thận.

- Dạ thiếu gia... đó là tin gì?

- Theo thám nhân chuyển tin về thì Xảo Quỷ Lâm Tứ đã đến kinh thành.

Kỵ Ma ma khẽ gật đầu.

- Kỷ Mộng sẽ chú ý đến chuyện này.

Phó Bàng Thuyền lườm Kỷ Ma ma rồi chấp tay sau lưng. Vẫn dáng đi khệnh khạng, như thể muốn nện gót lên mặt gạch, y bỏ đi ra ngoài và rời Bách Hoa Lâu.

Phó Bàng Thuyền đi rồi, Kỷ Ma ma mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn lại xác Quách Hử, mặt lại buông một tiếng thở dài nghe thật là não ruột.

Kỷ Ma ma đang suy nghĩ tính toán xem sẽ giải quyết cái xác Quách Hử như thế nào thì chợt có tiếng gõ cửa.

Kỷ Ma ma nói:

- Ai đó...

- Tại hạ là bào đệ của Quách huynh đến để tiếp người.

Đôi chân mày của Kỷ Ma ma chau lại:

- Quách Hử không ở đây.

- Sao lạ vậy... Quách đại ca không có ở đây à... Lạ lùng thật đó. Chính Quách đại ca sai tại hạ đến đây đón người mà.

Kỷ Ma ma gắt giọng nói:

- Kỷ Ma ma này nói không có là không có.

Mặt vừa nói dứt câu thì cửa thư phòng bị đẩy tung ra. Lâm Tứ lừng lững bước vào. Y định nhìn về tròng kỷ.

Y bước đến tròng kỷ.

- Quách Giáo đầu... Trung Thiên Nghĩa đại nhân cho mời Quách Giáo đầu.

Lâm Tứ nói xong quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Kỷ Ma ma.

- Ma ma... Dám giết mệnh quan của triều đình... Chuyện này là thế nào?

Kỷ Ma ma biến sắc, mặt ngáp ngà ngáp ngừng nói:

- Công tử... công tử nhìn lộn người rồi... Người kia đâu phải là Giáo đầu... Giáo đầu của Thượng Thư là... Tần Bá Nguyên.

Lâm Tứ hừ nhạt một tiếng.

- Mày còn nói nữa... Quách Giáo đầu sờ sờ nằm chết trên giường mày... Thế mà mày dám nói ta nhìn lầm ư?

Lâm Tứ bước đến chụp tay Kỷ Ma ma. Kỷ Ma ma hốt hoảng nói:

- Công tử...

Lâm Tứ hừ nhạt một tiếng:

- Mau theo ta về phủ Trung đại nhân.

Sắc diện Kỷ Ma ma xanh nhợt xanh nhợt, cắt chẳng còn giọt máu nào. Mụ lắp bắp nói:

- Kỷ Mộng không có sát hại Quách Hử Giáo đầu mà... Quách Hử Giáo đầu là tình nhân của Kỷ Mộng... Kỷ Mộng đâu dám hại y...

Lâm Tứ gần giọng nói:

- Thế tại sao gã lại chết trên tràng kỷ của mụ...? Chết bởi ngọn tiểu đao... Mụ không giết thì ai giết...? Sát tử mệnh quan triều đình, mụ muốn bêu đầu trước cổng thành?

Câu nói này của Lâm Tứ khiến Kỷ Ma ma không giữ nổi định tâm. Chân mụ nhũn ra rồi quỳ mọp xuống trước mũi giày Lâm Tứ:

- Kỷ Mộng không có giết Quách Hử mà... Người giết y là Thiếu Bang chủ Kim Tiền Bang Phó Bàng Thuyên.

- Phó Bàng Thuyên giết Quách Giáo đầu... Hừ... Các người đã âm mưu gì mau nói ra... Không nói thì ta sẽ đưa mụ về phủ của Trung Thiên Nghĩa đại nhân.

Kỷ Ma ma lắc đầu.

- Phó Bàng Thuyên đại công tử chỉ ghen thôi... vì ghen mà giết Quách Hử à.

Lâm Tứ bóp chặt lấy cổ họng của Kỷ Ma ma:

- Tầm bậy... Tầm bậy... Mụ định dàn cảnh để gạt bốn công tử ư? Chắc chắn Quách Giáo đầu đã phát hiện được âm mưu của mụ và Phó Bàng Thuyên mới sát tử Quách Giáo đầu.

Lâm Tứ vừa nói vừa giật Kỷ Ma ma đứng lên:

- Các người định giở trò gì... Mau nói cho ta biết.

Kỷ Ma ma biến sắc nhợt nhạt. Mồ hôi tuôn ra đầm mặt mụ.

Lâm Tứ giật tay mụ kéo đứng lên.

- Sao... Mụ có nói không?

Kỷ Ma ma run rẩy.

- Tôi sẽ nói... Tôi sẽ nói.

- o O o -